

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 113/2025-16

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Petra Straku (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], narodeného [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Viktorom Mlynekom, Štúrova 43, Nitra, proti rozsudku Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Sžk/44/2020 z 30. novembra 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu bola 9. marca 2023 doručená sťažnosť sťažovateľa, ktorou namieta porušenie práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 20 ods. 4 v spojení s čl. 13 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom najvyššieho správneho súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľ požaduje zrušenie napadnutého rozhodnutia, vrátenie veci na ďalšie konanie a priznanie finančného zadosťučinenia a náhrady trov konania pred ústavným súdom.

2. Okresný súd Nitra, odbor výstavby a bytovej politiky vydal 3. apríla 2017 stavebné povolenie, ktorým povolil zmenu stavby pred jej dokončením, a to vo vzťahu k stavbe „*Automotive Nitra Project – objekt E1 – Budovy*“. Rozhodnutím zo 16. júna 2017 žalovaný zamietol odvolanie sťažovateľa a stavebné povolenie potvrdil.

3. Sťažovateľ podal správnu žalobu, ktorou žiadal, aby správny súd rozhodnutie žalovaného úradu zrušil a vec vrátil stavebnému úradu na ďalšie konanie. Namieta, že žalovaný úrad (i) nepreskúmal stavebné povolenie v celom rozsahu, (ii) nerešpektoval § 9 ods. 2 vyhlášky Ministerstva životného prostredia Slovenskej republiky č. 453/2000 Z. z., ktorou sa vykonávajú niektoré ustanovenia stavebného zákona (ďalej len „vyhláška“), keďže k stavbe nebol doložený zastavovací plán celého súboru stavieb, (iii) súčasťou posudzovania vplyvov na životné prostredie mal byť aj celý úsek cesty I/64 Nitra Zobor – Šindolka, (iv) realizácia stavby mala byť posudzovaná podľa zákona

č. 24/2006 Z. z. o posudzovaní vplyvov na životné prostredie a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 24/2006 Z. z.“), avšak v rámci strategického parku neprebehlo zisťovacie konanie, (v) strategický park je širší pojem a ide o väčšie územie, ako je zámer „Automotive Nitra Project“, ktorý bol predmetom zisťovacieho konania, (vi) oznámenie začatia stavebného konania nebolo vykonané vo vzťahu ku všetkým účastníkom zo zisťovacieho konania, (vii) správny orgán nevyhotovil fotokópie spisu.

4. Správny súd rozsudkom sp. zn. 11S/117/2017 z 11. marca 2020 správnu žalobu zamietol. V odôvodnení rozhodnutia poukázal na predchádzajúce rozhodnutia týkajúce sa posudzovanej veci, pričom sa v celom rozsahu stotožnil s názormi tam uvedenými. Vo vzťahu k námietke nerešpektovania vyhlášky, dopravného napojenia cesty na rýchlostnú komunikáciu a povinnosti viesť zisťovacie konanie uviedol, že tieto neboli namietané proti oznámeniu o začatí stavebného konania, a preto o nich nebolo rozhodované ani v prvostupňovom rozhodnutí stavebného úradu. Pokiaľ ide o prípadné nedostatky v doručovaní, tie sa netýkali osoby samotného sťažovateľa. Vo vzťahu k námietke neposkytnutia fotokópií zo spisu bolo poukázané na to, že sťažovateľ žiadal o vyhotovenie fotokópie celého správneho spisu, na čo stavebný úrad reagoval kladne s informáciou, že ide o spolpatnené úkony, a zároveň uviedol, že kópie projektovej dokumentácie nie je možné vyhotoviť pre ich rozsiahlosť.

5. Najvyšší správny súd napadnutým rozsudkom kasačnú sťažnosť zamietol. Sťažovateľ v podanej kasačnej sťažnosti namietal nesprávne právne posúdenie vo vzťahu k § 32 ods. 2 zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „stavebný zákon“), podľa ktorého sa územné rozhodnutie nevyžaduje na umiestnenie strategického parku a na prípravu územia na realizáciu strategického parku, na ktoré bolo vydané osvedčenie o významnej investícii podľa osobitného predpisu, ak priestorové usporiadanie územia a funkčné využívanie územia, ktoré nie je v rozpore s ich umiestnením, vyplýva z územného plánu obce alebo z územného plánu zóny. Kasačný súd poukázal na svoje skoršie rozhodnutie (sp. zn. 5Sžk/26/2020 z 28. septembra 2022), podľa ktorého sa nevyžaduje, aby pre priestorové usporiadanie územia existovalo v územnom pláne obce/zóny podrobné priestorové usporiadanie územia a funkčné využívanie územia. Podstatou tohto ustanovenia je absencia rozporu umiestnenia strategického parku s priestorovým usporiadaním územia a funkčným využívaním územia, ktoré je v územnom pláne ustanovené. Takýto rozpor sťažovateľ nepreukázal. Vo vzťahu k námietke sťažovateľa, že v posudzovanej veci nebol predložený zastavovací plán podľa § 9 ods. 2 vyhlášky, najvyšší správny súd poukázal na to, že posudzovaná stavba nebola prvou stavbou v rámci celého súboru stavieb, a preto nebolo povinnosťou stavebníka v predmetnej veci predkladať zastavovací plán (ten bol predložený v rámci stavebného povolenia na prvý stavebný objekt areálu). V rámci posudzovania povolenia zmeny stavby pred jej dokončením nešlo o napojenie na pozemné komunikácie a predmetom stavebného povolenia nebolo dopravné riešenie, preto správny orgán a ani správny súd nevzhladol potrebu vo svojich rozhodnutiach určiť požiadavky napojenia stavby na pozemné komunikácie. Napokon, pokiaľ ide o argumentáciu sťažovateľa týkajúcu sa posudzovania vplyvov na životné prostredie, najvyšší správny súd vysvetlil, že v tomto prípade ide o tzv. reťazenie správnych aktov, kedy každý akt vystupuje navonok samostatne a vydanie jedného aktu je predpokladom vydania následného aktu. O každom takom akte sa vedie samostatné správne konanie. V tomto prípade spochybňuje sťažovateľ zákonnosť rozhodnutia zo zisťovacieho konania, ktoré bolo/malo byť podkladom pre vydanie stavebného povolenia. Kasačný súd

vyhodnotil, že strategický park prešiel zisťovacím konaním a aj ako súčasť posudzovania vplyvov na životné prostredie jednotlivých činností plánovaných v parku. Zároveň sa stotožnil so záverom správneho súdu, že nebolo možné posudzovať zákonnosť iných rozhodnutí, ktoré boli záväzné pre rozhodnutia vydané v stavebnom konaní.

II.

6. Sťažovateľ v prvom rade namieta, že najvyšší správny súd dospel v napadnutom rozhodnutí k takým právnym záverom, ktoré sú v príkrom nesúlade s riadnou interpretáciou zákonov, pričom k porušeniu uvedených práv došlo výlučne v dôsledku svojvôle a takého výkladu, ktorý je v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti v súdnom konaní.

7. Celý administratívny proces bol podľa sťažovateľa nezákonný, pretože stavebnému konaniu nepredchádzalo územné konanie, pričom také konanie v tomto prípade prebehnúť malo. V tomto prípade správne orgány, ako aj správne súdy podľa sťažovateľa nesprávne vyhodnotili, že sa aplikuje výnimka uvedená v § 32 ods. 2 stavebného zákona. Toto ustanovenie však možno podľa sťažovateľa použiť len v prípade povoľovania stavieb tvoriacich významnú investíciu v podobe výstavby strategického parku ako takého [§ 1 ods. 3 zákona č. 175/1999 Z. z. o niektorých opatreniach týkajúcich sa prípravy významných investícií a o doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 175/1999 Z. z.“)], ale nie už v prípade povoľovania stavieb tvoriacich jednotlivé významné investície (§ 1 ods. 2 zákona č. 175/1999 Z. z.), ktoré sa budú realizovať v rámci strategického parku.

8. Porušovateľ nesprávne vyhodnotil a stotožnil dve samostatné významné investície/osvedčenia – osvedčenie vydané pre MH Invest, s.r.o., podľa § 1 ods. 3 zákona č. 175/1999 Z. z. s osvedčením vydaným pre stavebníka podľa § 1 ods. 2 zákona č. 175/1999 Z. z. Keďže ide o samostatné významné investície, tak musia podliehať procesu EIA podľa zákona č. 24/2006 Z. z. Zámer „Automotive Nitra Project“ je len časťou strategického parku, pričom samotný strategický park z hľadiska vplyvov na životné prostredie posudzovaný nebol.

9. Sťažovateľ namieta, že napadnutý rozsudok je arbitrárny a nedostatočne odôvodnený, pretože najvyšší správny súd poukázal len na niektoré dôvody kasačnej sťažnosti, pričom „... *mnoho ostatných dôvodov považuje sťažovateľ za veľmi dôležité, aby sa s nimi súdy vysporiadali...*“, a tiež preto, že kasačný súd len citoval závery správneho súdu bez uvedenia úvah, prečo ich považoval za správne, a bez zdôvodnenia, prečo argumenty sťažovateľa videl ako nedôvodné.

III.

10. Článok 46 ods. 2 ústavy zaručuje ústavné právo fyzických osôb a právnických osôb, ktoré obhajiteľným spôsobom tvrdia, že boli na svojich právach ukrátené rozhodnutím orgánu verejnej správy obrátiť sa na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak, pričom z právomoci súdu nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd. Obhajiteľnosť tvrdenia v danom prípade znamená, že vzhľadom na právnu úpravu a na okolnosti prípadu bolo konkrétne rozhodnutie orgánu verejnej správy spôsobilé zasiahnuť do práv alebo právom chránených záujmov fyzických osôb alebo právnických osôb, ktoré tvrdia, že boli rozhodnutím orgánu verejnej správy dotknuté. V tomto rozsahu (pokiaľ

ide o garantovanie práva na prístup k súdu) predstavuje čl. 46 ods. 2 ústavy *lex specialis* vo vzťahu k všeobecnejšiemu čl. 46 ods. 1 ústavy. Aj v prípadoch, keď právo na prístup k súdu účastníka súdneho konania má svoj ústavný základ v čl. 46 ods. 2 ústavy, je súd konajúci vo veci viazaný princípmi spravodlivého súdneho konania vyplývajúcimi z čl. 46 ods. 1 ústavy (I. ÚS 505/2019, IV. ÚS 120/2024).

11. Vychádzajúc z uvedeného, bolo úlohou ústavného súdu posúdiť, či tieto požiadavky kladené na rozhodnutie najvyšší správny súd rešpektoval, minimálne v takej miere, ktorá je z ústavnoprávneho hľadiska akceptovateľná a udržateľná, a na tomto základe formulovať záver, či nie je ústavná sťažnosť zjavne neopodstatnená.

12. Sťažovateľ považoval za podstatnú argumentáciu týkajúcu sa (podľa neho) nesprávnej aplikácie § 32 ods. 2 stavebného zákona a neposúdenia strategického parku ako takého z hľadiska vplyvov na životné prostredie.

13. Ústavný súd na tomto mieste považuje za vhodné poukázať na to, že ide o otázky, ktoré už boli opakovane zodpovedané nielen správnymi súdmi (ako vyplýva aj z napadnutého rozsudku, kde kasačný súd poukazoval na svoje predchádzajúce rozhodnutia týkajúce sa sťažovateľa vo vzťahu k totožnými námietkam), ale aj ústavným súdom, ktorý už v niekoľkých svojich rozhodnutiach vyslovil, že právne závery správnych súdov vo vzťahu k týmto námietkam nie sú svojvoľné ani arbitrárne (pozri napríklad IV. ÚS 487/2022, II. ÚS 485/2022 a ďalšie). Nie je dôvod, aby sa ústavný súd odchyľil od právnych záverov, ku ktorým dospel v obdobných prípadoch.

14. Aj v tomto prípade je ústavný súd toho názoru, že najvyšší správny súd logicky, prehľadne a dostatočne podrobne (s ohľadom na predchádzajúcu rozhodovaciu prax) vysvetlil sťažovateľovi, prečo je toho názoru, že boli splnené zákonné podmienky pre aplikáciu § 32 ods. 2 stavebného zákona, ktorý umožňuje vydať stavebné povolenie bez predchádzajúceho vydania územného rozhodnutia, a rovnako dôsledne sa vyjadril aj k námietke sťažovateľa, že samotný strategický park nebol posudzovaný z hľadiska vplyvov na životné prostredie v rámci zisťovacieho konania podľa zákona č. 24/2006 Z. z., poukazujúc pritom na rozhodnutia vydané v uvedenej veci, ktoré boli právoplatné, a teda aj záväzné pre orgány verejnej správy a samotné správne súdy v predmetnom konaní.

15. Námietky uplatnené v podanej ústavnej sťažnosti sú totožné s tými, ktoré sťažovateľ uplatnil v správnej žalobe a kasačnej sťažnosti, pričom ústavný súd konštatoval, že správne súdy sa s týmito námietkami vysporiadali akceptovateľným spôsobom. Na túto právnu argumentáciu správnych súdov odkazuje aj ústavný súd, keďže je zrozumiteľná, konzistentná, logická a vychádza z ústavne akceptovateľného výkladu a aplikácie príslušných ustanovení predovšetkým stavebného zákona a zákona č. 24/2006 Z. z. (a to aj s ohľadom na predchádzajúce rozhodnutia ústavného súdu, v ktorých konštatoval správnosť právnych záverov, na ktorých bolo založené aj napadnuté rozhodnutie).

16. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti, v ktorej namieta porušenie svojich práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

17. Z hľadiska namietaného porušenia čl. 13 ods. 4 ústavy možno ustáliť, že ide o všeobecnú klauzulu, za akých podmienok možno obmedzovať základné práva a slobody, pričom vo vzťahu k základnému právu vlastníť majetok tu existuje konkrétne ustanovenie, a to čl. 20 ods. 4 ústavy.

18. Vo vzťahu k namietanému porušeniu práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy (a podľa čl. 1 dodatkového protokolu) v ústavnej sťažnosti absentuje relevantná ústavnoprávna argumentácia – teda sťažovateľ neformuloval presné dôvody, pre ktoré podľa sťažovateľa došlo k porušeniu týchto jeho práv. Uvedené závery ústavného súdu však navyše nenasvedčujú tomu, že by k ich porušeniu vôbec mohlo dôjsť.

19. Aj vo zvyšnej časti s ohľadom na uvedené ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

20. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších návrhoch v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. februára 2025

Robert Šorl
predseda senátu